

⊕ Voetvolk 'Piano Works Debussy': een warm bad met gouden kaarslicht

04/10/20 om 14:00 Bijgewerkt om 15:37 Bron : Knack Focus

<https://focus.knack.be/entertainment/auteurs/els-Els-Van-Steenberghe> (<https://focus.knack.be/entertainment/auteurs/els-van-steenberghe-30.html>) Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Lisbeth Gruwez mixt haar ervaring als balletdanseres, als hedendaagse choreografe en als vrouw met de ziel van een vrijgevochten meisje met de door Claire Chevallier gespeelde pianoklanken van Claude Debussy. Zo serveert ze een letterlijk en figuurlijk goudglanzend pareltje.

Piano Works Debussy

'Zou ze naakt spelen?'. Die o o zó hoffelijke vraag zegt veel over de gniffelende man uit de 'bubbel' die - op een 'coronacorrecte' afstand - naast ons zat in KVS waar Voetvolk eindelijk de premièrereeks van *Piano Works Debussy* speelde. De lompe vraag verwijst naar *Quando l'uomo principale è una donna* (2004), de eerste samenwerking tussen Gruwez en geluidskunstenaar Maarten Van Cauwenberghe die sinds 2007 het collectief Voetvolk vormen. Danseres Lisbeth Gruwez en pianiste Claire Chevallier dienen de ploert vanop de kale scène kordaat van antwoord: met prachtige kleren aan geven ze zichzelf helemaal bloot.

Danny Willems © Danny Willems

Al is 'kale scène' een compleet foute omschrijving van wat er op het podium te zien is. Alvorens de beide dames verschijnen, kijk je uit over een met grijze balletvloer beklede scène. Een goudkleurig vierkant hangt aan een rail en zal tijdens de voorstelling langzaam van de ene naar de andere kant glijden als een zon. De blikvanger is de prachtige vleugel die bijna centraal op de scène staat. Denk je nu meteen aan een diepglanzende, pikzwarte instrument? Schrap dat beeld. Chevallier speelt op een prachtig houtkleurig exemplaar. Voor de liefhebbers: een sierlijke Erard-piano uit 1920. Chevallier verdiept zich in 'historische uitvoeringspraktijk' en breekt een lans voor musiceren op oude instrumenten. Intussen bezit ze zes vleugels uit de periode 1840 - 1920, waaronder de Erard-piano waarop ze speelt tijdens *Piano Works Debussy*. Chevallier grasduint door de werken die Claude Debussy (1862 - 1918) componeerde op en voor piano. Gruwez danst niet zozeer op maar mét de muziek.

”

'Wát danst Gruwez?', is hier niet de meest adequate vraag. 'Hoe danst ze?', is dat wel. Gruwez danst vanuit de intentie van een vrijgevochten meisje/vrouw met danig wat danskilometers op de teller

Gruwez start met rechte rug - in een zijdeachtige, grijze blouse, zwarte broek en grijze sneakers - en laat armen en benen al gauw uitwaaiëren op de elegante manier die eigen is aan danseressen met een klassieke balletopleiding achter de kiezen. 'Wát danst ze?', is hier niet de meest adequate vraag. 'Hoe danst ze?', is dat wel. Gruwez danst vanuit de intentie van een vrijgevochten meisje/vrouw met danig wat danskilometers op de teller. Ze laat zich meevoeren op de klankenstroom die Chevallier produceert.

Voorbeeldje? Ineens zigt Gruwez neer op de grond terwijl ook de muziek diep melancholische oorden verkent. Ze gaat liggen zoals Wayne Thiebaud zijn *Supine Woman* (<https://collection.crystalbridges.org/objects/1211/supine-woman>) schilderde: een jonge vrouw die op haar rug op de grond ligt, de armen naast zich, de benen licht gespreid. Ze lijkt te bekomen van wat de wereld overkomt. Evengoed kan je het beeld lezen als een jonge vrouw die liggend op de grond nadenkt over wat de wereld van haar verwacht. Beide interpretaties kan je loslaten op de scène waarin Gruwez ligt. Voor even, want ze laat haar benen en armen letterlijk 'opkrikken' door de vrolijkere tonen. Een even geestig als hoopvol beeld is dat.

Danny Willems © Danny Willems

Halverwege duikt Gruwez in een ander kostuum - met meer goud en glitters -, wurmt zich bij Chevallier op het pianostoeltje en verleidt Chevallier zelfs tot een enkele - diep buigende - dansbeweging om daarna door een hoge noot weggekatapulteerd te worden naar het midden van de scène. Daar gaat ze schijnbaar in gevecht gaat met haar demonen, haar verleden, haar verloren dromen en om dan - met de armen wijd en het hoofd hoog - haar toekomstdromen te verwelkomen.

Intussen verrollen beide dames de prachtpiano een kwartdraai waardoor de pianiste met haar rug naar het publiek speelt en je een perfect zicht krijgt op haar elegante handen die boven het klavier zweven, eroverheen dansen, af en toe haar zijden blouse fatsoeneren of een bladzijde van de partituur omdraaien. Haar handen doen want Gruwez' lichaam doet: baden in en zich laven aan de klanken van Debussy.

Deze twee vrouwen maken van *Piano Works Debussy* een weldadig klanken- en beeldenbad waarin Chevallier de perfecte sparringpartner is van Gruwez die op de soms speelse, soms robuuste of net heel tedere tonen haar lichaam doet tollen van de ene 'dansante sculptuur' naar de andere. Die sculpturen drukken met armen, benen en pront geheven hoofd bevrijding uit. Bevrijding van alles waar een mens onder gebukt kan gaan. Gruwez opent en sluit de voorstelling door zichtbaar diep in en uit te ademen. De schouders fier rechtop. Al bolt ze vervolgens haar rug, zodat ploertige opmerkingen er moeiteloos kunnen af glijden. She rocks. (En Chevallier ook.)